

Willemstad, 1 april 2019.

Geachte ouders,

Een goede, gezegende week toegewenst!

Gisteren was het de vierde zondag van de Veertigdagentijd, zondag Laetare oftewel halfvasten. Nog even en dan vieren we Pasen! (vandaar **Laetare** in het Nederlands: **Verheug u!**)

In de eerste lezing uit het boek Jozua, hebben we kunnen lezen, hoe het **Volk van God**, eenmaal in Kanaan, geen manna meer at, maar alles wat het land zelf voortbracht. Tijdens hun tocht door de woestijn, had God continu voor eten gezorgd en nu ze op de beloofde plek van hun bestemming waren aangekomen sprak de Heer tot Jozua: **“Vandaag heb ik de smaad van Egypte van u afgewenteld.” (Jozua 5, 9-12)**

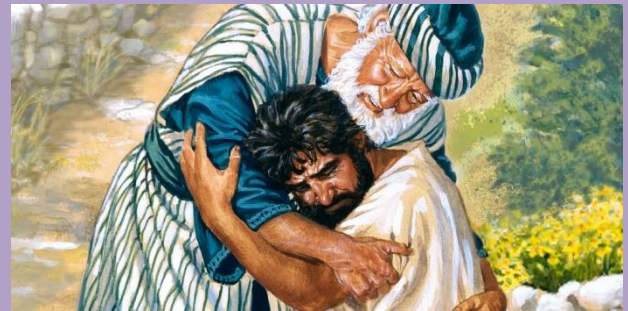

In Psalm 34 horen we weer troostende woorden: **“Ik zocht de Heer en Hij gaf mij antwoord, Hij heeft mij van alle angst bevrijd. In mijn verdrukking riep ik tot de Heer, Hij heeft geluisterd en mij uit de nood gered”**

In de tweede brief van de apostel Paulus aan de Korintiërs lezen we: **“Als we in Christus zijn, dan zijn we een nieuwe schepping: het oude is voorbij, het nieuwe is reeds begonnen.” (2 Kor. 5,17-21)**

Hierna is er uit het evangelie van Lucas hoofdstuk 15 het verhaal gelezen van **“De verloren zoon.”**

We kennen allemaal het verhaal: de jongste zoon vraagt zijn vader zijn erfdeel, verlaat het ouderlijk huis, verbrast het geld met vrienden en vrouwen en als tenslotte het geld op is, blijft hij alleen achter, zonder vrienden, zonder werk en zonder eten. Hij gaat varkens hoeden en al had hij zijn buik willen vullen met de schillen, die de varkens aten, niemand gaf ze hem. **Toen kwam hij tot nadenken.....** Hij keert terug naar het huis van zijn vader, waar hij hem om vergifenis vraagt. Zijn vader omhelst hem, laat de knechten kleren brengen, laat hen een ring aan zijn vinger steken en sandalen aantrekken en houdt een groot feest voor hem.

God heeft zich als de Bevrijder getoond voor zijn Volk door hen te bevrijden uit de slavernij in Egypte en hen te leiden naar het Beloofde Land. Hij zorgde dat ze te eten hadden, al de jaren dat ze door de woestijn trokken. Eenmaal in het Beloofde land, stuurde Hij zijn Volk profeten om namens Hem zijn boodschap te brengen van zijn Liefde en trouw. Maar zijn Volk dwaalde van Hem af. Toen stuurde Hij zijn Enige Zoon om zijn Volk te redden, zodat iedereen die in Hem gelooft een nieuwe schepping kan zijn en toch..... blijven we van Hem afdwalen, keren we ons van Hem af, tot de dag waarop we net als de verloren zoon tot nadenken komen en ons realiseren, dat we terug moeten keren, dat we Hem in ons leven moeten laten. Dat zonder Hem we niets zijn.....

Elk jaar opnieuw worden we in de veertigdagentijd opgeroepen om te komen tot nadenken.....

